

Lời đầu sách

Trước khi bạn nghe kể chuyện về cánh diều hình nốt nhạc

Có bao nhiêu cô cậu bé vừa chạm vào cuốn sách này và cảm thấy thích thú?

Nếu bạn cầm cuốn sách này, dừng lại và gỡ từng trang. Nhè nhẹ thôi. Đọc chúng một cách chậm rãi thì bạn sẽ thấy rằng tôi đang kể về chú bé Đền Pha đáng yêu và những người không kém phần đáng yêu quanh cậu nhóc ấy.

Nếu mỗi chân rồi, chúng ta có thể kê dép xuống nền gạch mát lạnh hay ngồi tạm xuống một khúc gỗ nào đó đang nằm nghiêng bên vệ đường, thong thả đọc những điều mà Đền Pha kể.

Giá như bạn chọn được một nơi có nhiều bóng mát. Nếu là bóng cây thì càng tốt. Vì như vậy bạn sẽ có cảm giác như đang ở xứ sở tuyệt vời của Đền Pha.

Đền Pha ấy, cậu nhóc ấy sinh ra ở một thành phố rất nhiều cây xanh và quanh năm mát rượi bởi gió đua nhau thổi. Gió lùa qua từng tán cây, cuốn tung lên trời những cánh diều.

Trong số ấy, có cánh diều mang hình nốt nhạc...

Nhân vật chính của chúng ta Cậu nhóc Đền Pha

Một cậu bé chín tuổi. Cậu ấy tên là Đền Pha. Đó là cái tên ở nhà mà mẹ Viên, ba Chiến, ông bà ngoại và những người hàng xóm gọi cậu.

Dù tên thật của cậu nhóc nghe rất oách, Minh Tuân.

Nhưng hình như mọi người quên mất điều đó. Ai cũng gọi cậu là Đền Pha. Mà cậu không hề thích chút nào. Đó không hề là cái tên đẹp.

Cậu nhóc phát hiện ra điều đó trong một lần ba Chiến từ đơn vị về thăm nhà, mẹ Viên bảo:

- Anh sửa cho em cái đèn pha xe máy. Dạo này nó trở chứng lắm. Hôm qua đang đi thì nó đột

ngọt tắt ngúm. Có lẽ phải thay ngay cái đèn pha khác thôi.

Trong khi Đèn Pha đứng ngẩn tò te thì ba Chiến vào nhà mang ra một thùng đồ nghề linh tinh. Ba cặm cụi tháo lắp, sửa cái đèn trước chiếc xe tay ga màu đỏ của mẹ Viên. Khi ấy, ba Chiến không hề để ý đến cậu nhóc đang ngồi bệt ở góc hè, mặt mũi buồn so. Lúc bà ngoại đi chợ về, trông thấy Đèn Pha ngồi thu lu một chỗ liền hỏi:

- Í Đèn Pha, sao con ngồi chù ụ vậy?

Chỉ chờ có thế, Đèn Pha òa lên khóc rất to:

- Bà ngoại ơi, tại sao ba mẹ lại đặt tên con là Đèn Pha?

Bà ngoại lúng túng, ngạc nhiên nhưng vẫn vỗ về cậu nhóc:

- Sao cháu lại hỏi thế?

Cậu nhóc tẩm tức nói trong nước mắt:

- Có phải là sau này ba mẹ không thương con nữa thì thay ngay đứa khác phải không?

- Ồi! Không phải vậy đâu cậu cả ơi!

Ba Chiến phá lên cười, ôm chặt lấy cậu nhóc:

- Con trai của ba. Tên con là Đèn Pha. Chiếc đèn soi rõ trong bóng đêm, rọi ánh sáng đi rất xa. Xa đến mức giúp ba Chiến tự tin nhất mỗi khi đi tuần tra trong rừng sâu đấy nhé.

- Thật không ba?

- Quá thật là đanggal khác.

Ba Chiến gật đầu chắc nịch. Có vẻ lời thuyết phục ấy làm cậu nhóc nguôi ngoai. Nhưng tóm lại, Đèn Pha vẫn không thích thú lắm về cái tên ở nhà của mình. Thậm chí cậu còn thắc mắc về việc tại sao cả nhà không chịu gọi tên Minh Tuân. Cậu quên mất ngày đầu đi học lớp mẫu giáo, mẹ Viên dặn dò rất kĩ:

- Khi đến lớp, cô giáo và các bạn hỏi con tên gì, con hãy trả lời “con tên là Minh Tuân” nhé!

- Dạ, con nhớ rồi.

MINH TUÂN! MINH TUÂN!

Đèn Pha lẩm nhẩm cái tên ấy suốt đêm. Ấy thế mà khi lên trường, cô giáo điểm danh:

- Bạn nào tên là Minh Tuân?

Đền Pha cứ ngồi im thin thít. Cô giáo hỏi lại lần nữa:

- Trong lớp mình, bạn nào tên Minh Tuân?

Đền Pha vẫn ngồi im.

Một lúc sau thì cô giáo cũng phát hiện ra, cậu bé tóc xoăn đang ngồi vòng tay rất ngoan ngoãn kia là Minh Tuân. Cô đến gần và dịu dàng bảo:

- Cô vừa gọi tên con đấy. Minh Tuân nhớ trả lời “dạ” nhé!

Đền Pha khẽ dạ. Mẹ Viên đâu có dặn là con phải đứng lên khi cô hỏi bạn nào tên là Minh Tuân. Mẹ chỉ bảo cô hỏi tên con là gì thì con sẽ trả lời “con tên là Minh Tuân” mà thôi.